

Sanyaró Vendel
válogatott nyögései

BUDAPEST
Kiadja Singer és Wolfner könyvkereskedése
Andrássy-ut 10.

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 3.0 Unported (CC BY-SA 3.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.hu>

Elektronikus változat:
Budapest : Magyar Elektronikus Könyvtárért Egyesület, 2013
Készült az Internet Szolgáltatók Tanácsa támogatásával.
Készítette az Országos Széchényi Könyvtár E-könyvtári Szolgáltatások Osztálya
ISBN 978-615-5406-04-1 (online)
MEK-11808

Motti:

*Hányan vagyunk, kik csak születünk és halunk
Csupán, hogy a létszám változzék általunk.*

*

*Tisztek se voltunk, máris degradáltak -
Zok szóval ezért mégsem illetem
Sem a minisztert, sem a honatyákat -
Mert c z i m e t adtak volna szívesen.*

Előljáró nyögdelet.

Nemzetem veterán éhészei!

Rabszolgái a fölvilágosultság századának!

Itt vagyok. Nem a Munkácsy ecsetéből bujtam ki, hanem a nyomoruság talyigája tolt ide közibétek.

Itt vagyok köztetek, hivatalos levegőtől megszürt testemmel, teljes uniformisban, melyet a napidijak árán szereztem a Szerecsen-utczán.

Üdvözljétek megjelenésemet!

Eljöttem hozzátok, hogy vigasztaljalak benneteket parizeren, szafaládén, töpörtyün, brinzán és pörkölt fűreszporból szürt kávé, a ti szomorkodó estvéiteken ott a ti siralomházatokban: az „Ezüst balhában”.

Tanácsos, konczipista, irodatiszt s mindafféle czifra nyomoruság szülöttének sóhajtásait türjétek csöndesen s tegyétek rá a nyomoruság talyigájára! Majd annak nyikorgása elnémitja őket. Türjétek és támogassatok, mert a cél, mely felé az éhség párái nyomnak, az, hogy testté válják a költő igéje: „Has, alkoss, gyarapíts”!

S. V.

Sanyaró lant.

Másolás a mesterségem,
Másolgotok egész héten,
S mind a mellett koplalok -
Én napidijas vagyok.

Isten a megmondhatója,
Hogy el vagyok adósodva!
S fizetni? azt nem tudok -
Én napidijas vagyok.

Zálogházban van mindenem,
S nincs rá módom, hogy kivegyem,
Pénzt senkitől sem kapok -
Én napidijas vagyok.

Kalap, kabát, minden kopott,
Czipőm is rég lyukat kapott;
Jobbhoz sohsem juthatok -
Én napidijas vagyok.

Ha a várt „első” itt van már,
Szabó, suszter nyakamra jár;
„Kérek pénzt! Mikor kapok?”
Én napidijas vagyok.

Ha az utcán végig megyek,
Mind azt hiszik az emberek,
Talán kísértet vagyok -
Csak napidijas vagyok.

Ebédelni ritkán járok,
Még ritkábban vacsorálok;
Igy mulnak a szép napok -
Én napidijas vagyok.

S majd ha egykor kinban, lázban
Kiszenvedek a kórházban,
Menybe visznek angyalok -
Én napidijas vagyok.

- Egy hónap alatt im ez lett belőlem. Naponkint egy esztendő vénülök. Milyen leszek én 20 év múlva, amikor az ideiglen helyettségéből a tényleges helyettségbe lépek elő!

*

- Nem soká rágódom a papiroson. Beállok phylloxerának.

*

- Fentartással fogadom azt a hirt, mintha az ischli császár találkozás alatt a felségek a dijnok-ügyekről tanácskoztak volna.

*

- A kinézereknek Fu-Csu az, ami nekem Fucs-eheu! Mert mindig eheus vagyok.

*

- Hazát és szabadságot kaptak a szászok, mégis zúgolódnak. Ha én egyszer miniszteri tárczát kapnék, nyugodtan tekintenék vissza dijnoki éveimre.

*

- Mig ifju voltam, éretlennek tituláltak. Hogy férfiségba léptem, azt mondják: penészesedem.

*

- Magam már elévültem, a czipőm még pót-intézkedést remél.

*

- Egy tanácsos többet nyom tizenkét dijnoknál.

*

- Isten hat nap alatt teremtette a világot, a hetedik nap megnyugodott. A concipistánk egy nap nyugszik, hat nap meg teremti a restantiákat.

*

- Udvarias tanácsosnak csúnya a leánya.

*

- A renumeráció nem más, mint a megtakarított napidijak összegének a kamatja.

*

- Ha szafaládét parancsolok a Cziráknál, megkérdem mindég, hányadiki kiadás? Mert disznó sajtot az »ezüst balhában« antiquarice kapok.

*

- A czárnak az élete meg az én napidijam soha sincs bátorságban.

*

- Azt írja Detsinyi a tentájáról, hogy nem lesz kocsonyás. De inkább azt igézné, hogy megkocsonyásodik. Akkor legalább telnék a tentájából egy kis vacsora.

*

- Az Éhenbeőgh Franczi, az önkéntes dijbőjtnök, erősen vádolgat a pvinczipálisomnál. Ime: az anarchismus háboruja a tőke ellen!

*

- Szeptember. Végére járunk a szilvaszezonnak. Közelednek a kétszer szürt tea-esték.

*

- Hogy is tudta az a Gergely pápa a szökő évnek fölös napját utolsónak illeszteni be? Mért nem csinált belőle egy tizenharmadik hónap elejét?

*

- Vagy nagyon alatt, vagy nagyon fent: vagy pincze-, vagy padlás-szoba a lakásom.

*

- Őszi felhők borítják a kék eget. Felsőkaputos napok virradoznak a boldog halandóra. Most kezdem érezni mily hőség uralkodott a nyáron.

*

- Nézem a konczipistát: a gyerek még csak most kezd pelyhezni. Nézem a praktikánst: az meg hózentrágerral szorítja a nadrágját a derekához. Egész gyerekvilág ebben a hivatalban! Csak a tanácsosomnak a kopár feje, meg a fasciculusokban szomorkodó restanciák mutatják, hogy nem a »Fröbel-kertben« vagyok.

*

- Sok irigyem volt a »félhivatalos« czimemért, mikor alapítványi díjtalan számfeletti ideiglenes magán napidijas 1-ső osztályu önköltséges gyakornok helyettes jelölt voltam. Ilyenkor a szegény hitelezők huzzák a rövidet, mert azzal vigasztaltam őket: »Irja fel, s ha pénzre lesz szüksége, törölje ki!«

*

- Diurnista ténája a hónap elején születik, utóján kapja a keresztvizet.

*

- Egy laikus félnél több haszon kandikál ki, mint 20 darab szakértő fiskálisnál.

*

- Minek engedélyeznek nekünk szabadságot, mikor itthon sem tudunk megélni?

*

- Az én Koplalaghy kollegám tegnap egész ünnepiességgel nevezte ki az übercziháját téli kabátnak.

*

- Jubilálnak a szakemberek. Az Éhenbeőgh Franczi ígás társam is közeledik 25 éves másolói jubileumához. Rávettem a gyereket egy gyöngye alkalmi málé szoáréra sült-tök fagylalttal.

*

- Azt mondja Bismarck, hogy a kivándorlás csak azt bizonyítja, hogy az embereknek pénzök van. E szerint az is áll, hogy igen jó módon kell lennem, mert a kvártélyos asszonyom megint felmondott. Nincs erősebb bizonyítéka a vagyonnak, mintha fizetés képtelenség miatt terítik ki a lakó plaidjét. S a végrehajtó is addig foglal, amig millionáriussá nem egzekválja az embert. Hja ja - ha az ember minden nap ujat nem tanulna, nem kellene a régít elfelejtenie!

*

- Állandó népkonyhák felállítás: ez a mi drágasági pótlékunk.

*

- A hol én nem vagyok, ott az egerek dolgozzák fel a restancziát.

*

- Manapság, midőn annyi a párbaj, s mindenki a legkisebb dologért *elégtételt* kér: én, a kinek annyi baja van, csak *elég ételt* kérek.

*

- Nekem - mondja az Éhenbeőgh Franczi kollegám - nekem a hust, asztalomnak e fehér hollóját, legtöbbször német orthographiával kell írnom, így: *husch!*

*

- Nem ismerek fölöslegesebb valamit, mint a fogpiszkálót.

*

- Ha pater Göndöcs okleveles méhész, akkor én kiérdemesült éhész vagyok.

*

- Teljes életemben mindig arisztokrata érzelmű voltam, most is egész főuri életmódot viszek; napjában csak kétszer eszem: délben a főzeléket, este meg a hozzá való kenyeret.

*

- Ha a gyomrát Noé apánk künn feledte volna a bárkából: megélhetne a pausálénkból még a miniszter is.

*

- A kegyelmes urunk exposéjában van a mi számunkra is egy kis czérnára való.

*

- Nálunk a pap nem egyéb, mint az érdemnek emlékhalma.

*

- »Sanyaró ur! Hol voltunk tegnap, hé?!» - dörög rám az irodafőnök ur. - »Nagyságos igazgató ur« - felelém megadással - »az ingemet mosattam.«

*

- A gyakornok-aspiráns csak disz figurája a főnök előszobájának: nézegetni valót nyújt a várakozó feleknek.

*

- De szép halál lehet az, csömörben halni meg!

*

- No Vendel, rád jár a rúd! Szentgyörgyi állam titkár urban hatalmas irigyedre akadtál. Egyébként, ha irigyli sorsomat, szívesen átengedem neki.

*

- Pedig sokjába fog kerülni ez a díjleszállítás az államnak. Mert eddig legalább, ha ehettünk, csak a magunk kenyerét meg krumpliját ettük. Most azonban kénytelenek leszünk a ragasztó ostyát megenni. És ez az állam pénze!

*

- Azt rendelte a kerületi orvosom, *budai* vizet igyam. Kértem tőle fohászkodva: »nem jó lesz a pesti is?«

*

- Múlik a tél, jó a tavasz. Látom, érzem... drágul az aszalt körte meg a pattogatott kukoricza.

*

- Amióta dijnok vagyok, állandóan gyomorhurutban szenvedek: nem tudok enni.

*

- Beütött a takarékoság krachja az államba. Magához rendel bennünket a multkor az elnök és elmondja: az igazságügyminiszter úr ő kegyelmessége az irodai általányból - takarékosági szempontból - a tollakra előírányzott összeget törölvén, elrendeli, hogy mivel mindennek, ami létezik, van rendeltetése: növeszszék meg a dijnok urak a mutató ujjuk körmét, hasítsák meg és irjanak azzal.

*

- Egyet gondoltunk mindannyian: sztrájkolunk! Ha már koplalni kell, legalább sétálgatunk mellette.

*

- Mi vagyunk a modern alchymisták. Kapunk réz krajczárt és csinálunk belőle arany eret.

*

- Ne busuljanak a kiszabadulni vágyó hadkötelesek a Brooserianum megszűnte fölött. Álljanak be napidíjasnak és éljenek meg 31½ krajczár napidijukból. Ezzel a móddal még népfelkelni sem kell. Csak az a baj, hogy - ha megfogadják ezt a tanácsomat - óriási tul productióban leszünk és rohamosan leszáll majd az árunk.

*

- Csak a tudós Dr. Tanner a megmondhatója: az éhezés mesterség, művészet, vagy tudomány-e?

*

- Itt van a nyár. Haj, haj! Hosszabb napok és rövidebb dijak!

*

- Ha a takarékoság erény, mi vagyunk a legerényesebb emberek.

*

- Nekünk nincs már hitelünk a derék Lefcsáknénál. Valjon lesz-e póthitelünk?

*

- Rám förmed a főnököm. »Mit morog maga Sanyaró?« - »Bocsánat« - szólok; »nem én morgok, hanem a gyomrom.«

*

- Ebben a nagy melegségben kutya napokról beszélnek. Nekem az egész esztendőben kutya napjaim vannak.

*

- »Ne busulj Vendel«, mondja a napokban kollegám az Éhenbeőgh Franczi; »van még akinek rosszabb a dolga. Lásd: a katonának lénungja csak hat krajczár!« - »Könnyű neki« nyögöm vissza. »Mert a katonának silány lénungjából csak meghalni, de nekem megélni kell.«

*

- »Uráim, díl megván, mehetneg enyi!« mondja nyomatékkal tegnap a főnyög. - M...ehetnének.

*

- Milyen istenes dolga van azoknak a sziúindiánereknek az állatkertben! Semmi munka, szabad stáczió, naponkint 2 frt diurnum. Csak onnan Montezuma vármegyéből vetődne ide egy impresario s vinne minket oda ethnographikus csodának a jó módu rézbőrűek közé!

*

- Diurnistának olyan kevés a vére, hogy minden szem balhára a kormány luxus adót vethetne ki.

*

- A minap öt kollégámmal a czirkuszba mentem. Kérdi tőlem a pénztáros: »Hány jegy tetszik?« - »Csak egy«, - mondok; »elférünk mi egy ülésen mind az öten«.

*

- Azzal ijeszt az Éhenbeőgh Franczi kollegám, hogy ha ezekben a melegekben ily rohamosan apadok: a magas kormány még fogyasztási adó alá vet.

*

- Szent Herbateofrastus!... ha én ebből a szörnyű testi melegemből eltehetnék magamnak télire!

*

- Bizvást elmehettem volna tüntetni. Az árnyékot sem agyon nem szurhatják, sem le nem tiporhatják.

*

- A tudósok váltig tagadják a spiritistáknak azt az állítását, hogy létezik egy negyedik dimensio, mely ugyan látható, de térben ki nem terjed. Pedig hát hiába, tudós professor urak: itt vagyok én!

*

- A másik kollegám, Alig Éhnok, egyre biztatja a gyomrát, hogy majd jól lakik egyszer. Még megjárja szegény, hogy a gyomra elhiszi neki és kitágul a hosszú várásban.

*

- Szeretnék megkérdezni egy híres orvost, mire szolgál némely embernél a fog, s voltaképp mi funkciója van a gyomornak?

*

- A mult héten beállítottam a borbélyhoz, hogy szabaditson meg három zápfog alkalmatlanságától. „Három fogat egyszerre”! - kiáltja hűledezve a fogak művésze. - „Igenis” mondom. „Nem vagyok luxushoz hozzá szokva.”

*

- „Miért nem teszi a téli kabátját zálogba, ha szükségben van?” kérdi a napokban a Bukovay jogász úr. „Jaj kérem, akkor nyáron mit öltsek magamra?” felelém neki.

*

- Nedvet találtak fel, mely az ételt pótolja. Mi haszna? Nálunk a napidijból egy garasára szaftra sem telik.

*

- Hüh! Szabad lóhust árulni! Végre mink is bőftökelhetünk már kedvezmény áron.

*

- A diurnista-intézmény körülbelől 300 éves lehet, amit onnan magyarázok, mert ennyi ideje épen, hogy a krumplit Európába hozták.

*

- Mondják, hogy ez az élet tulajdonképpen iskola. No, ha az: akkor mi diurnisták minden nap ott vagyunk marasztva ebédre.

*

- A mi operánk a városligeti „Paprika Jancsi.” Oda is csak akkor megyünk, ha lumpolunk.

*

- Szerelmi viszonyt nem akarok kezdeni. Félek, hogy abból is csak annyi fog jutni, mint a napidijból.

*

- Fabinyi miniszter úr ő exja oda nyilatkozott, hogy szívéen viseli a mi sorsunkat. De hát a mi sorsunk a koplalás! Tán csak nem azt kívánja, hogy váltig koplaljunk?

*

- A vastag nyomoruságot a vékony tárcza példázza.

*

- Te jószágos Isten!... köszönöm neked, hogy nem teremtettél engem annak az állatkerti óriásnak! Törpévé kellene zsugorodnom a mostani fizetésem mellett.

*

- Aki az én czipőmet csinálta, annak talán már az unokája is veterán.

*

- Nem értem, mért maradunk mi diurnisták! Mintha bizony le volnánk kenyerezve - pedig dehogy vagyunk!

*

- Az a sereg, melyet a szél fuvott tova a földről - bizonyosan diurnista had volt.

*

- Ha ezt az én gunyámat más vette volna meg, már rég mint bankó forogna közkézen.

*

- A Miatyánknak az a mondata: „és ne vigy minket a kísértetbe!” - azt jelenti: és ne teremts belőlünk diurnistát.

*

- Csak attól félek, hogy van tulvilági élet. Irgalmas Egek!... hát nem elég a koplalás ide lenn?

*

- A mi imánk a mézáróshoz, sóhajunk pedig a pékhez száll.

*

- Most kapok 39 krt, tehát nevemnek minden betűjére 3 krt. Milyen szerencse, hogy nem Ó Pál a nevem!

*

- A diurnista valóságos jövőmondó. Én legalább határozottan tudom, hogy a jövő héten nem fogok ebédelni.

*

- Mindenkin meg tudnék könyörölni, csak egy hentesen nem!

*

- „Quem dii odere, paedagogum fecere” - tartja egy hajdani példaszó. Hajdanában bizonyosan a diurnista paedagogus is volt.

*

- A ki a sorozástól fél, az álljon csak be diurnistának.

*

- Egy könyv jelent meg a kövérség ellen. Igazi istenkáromlás ilyen munkát írni!

*

- A mi „Angol királynénk” reggel a kofa, délben Szt. Istváni Lacziné, este a vastag pékné.

*

- „Mi a lehetetlenség?” - kérdi a Bendő szomszéd. „Hogy valaki - felelem neki - megérezze, ha egy diurnista rálép a tyúkszemére”.

*

- Ha akkora virsliket adnának 4 vasért, amily hosszú sorokat írok, akkor mindig kitárt iven írnék.

*

- II. Fülöp spanyol királynak birodalmában soha sem szállt le a nap; a mi napunk meg itt Budán soha sem kél föl.

*

- Még a legyek is csipkednek, pedig nekik több husok van, mint nekem.

*

- Mondják, hogy a krumpliban sok a keményítő. No, hisz akkor mi diurnisták egy-egy állami keményítő gyár vagyunk.

*

- Kérdik tőlem: a nagy nyomorúság mellett mért hordok czilindert? - „Hm! - mondok - ha az Iczik handlé másfélét nem árul”.

*

- „Miért nem nősülsz?” - kérdi ingerkedve egy ismerősöm. - Amire így felelek: „ugyan honnan jutna belőlem fölösleges oldalborda feleségre!?”

*

- „Fortuna szekerén okosan ülj”! mondja Faludi. A diurnista, úgy látszik, ennek a szekérnek már a vendégoldalán sem kapott helyet, hanem csak úgy szalad utána.

*

- Nem minden éhező ember diurnista; de minden napidijas éhezik.

*

- A pápa Augustus 20-ikára az egész országnak megadta a fölmentvényt a böjt alól - csak nekünk nem.

*

- No, én ugyan minden ruhámat elküldhettem volna a régiség kiállításba.

*

- Én is diaetát tartottam a fürdő saison alatt: estve uzsonáztam fel az ebédemet.

*

- Kérdi a Franczi, ha tartom-e az ünnepeket? - „Hogy ne?” - felelem; - „minden vasárnap húshagyó keddet tartok”.

*

- Kezd immár derengeni az én napom is. A multkor kedveskedett a kormány egy üveg karból savval.

*

- A napokban egy illusztrált ujságpapirosba göngyölve pakoltam el magamnak estére egy kis délről maradt tésztát. Este a tészta természetesen ki volt száradva, a képből pedig lett egy eredeti - olajfestmény.

*

- Ha a léghajósok diurnisták lennének, akkor könnyen repülne a léggömb.

*

- Kérdi minap a Franczi, mi a különbség köztünk meg a Silberer között? - »Nem sok«, mondok: »az is a levegőből él, mink is.«

*

- Menü a mezitlábanál: Első fogás: *pattogatott*; második fogás: *kifőtt kukoricza*; harmadik fogás: *piritott tökma*.

*

- Az én gyomrom olyan üres, hogy a léghuzamot rögtön megérezem belől.

*

- Derék! Succi kiállotta a koplalási próbát. Már most bátran beállhat közibénk.

*

- No nekünk is fölösleges volna az egyenruha! Megismerik már a csontjáról a napidijast.

*

- Ha „szegény ember szándékát boldog isten birja” - akkor az isten tele van a diurnisták szándokaival.

*

- Már van reményem, hogy nem fog ki rajtunk semmi. Ha Chevreul - pedig még nem is napidijas, csak tudós az istenadta! - elérte a száz évet: én nem adom alább 150-nél.

*

- Mio caro signore Succì!... más az a választott, és más az a kénytelen koplalás! Ön amabból jól megél, mi ettől nem birunk éhen halni.

*

- *Napidijas*: ez voltaképen azt jelenti, hogy a napfény a mi fizetségünk. Aranynak arany - de a Bábi néninél nincsen neki kurzusa.

*

- „Megérezted-é Vendel a napidij leszállítását?” kérdi egy ismerősöm. „Én nem - felelek - hanem a pékgyerek és a kofák, azok megérezték.”

*

- Én csak a városligetben szeretek sétálni. Annyi port nyel ott az ember, hogy szinte jól lakik.

*

- Olvasom az Ó-Testámentomban, hogy az Ur minden férfiuból egy-egy bordát kivett. Egészen elkeseredtem! Hogy volt hozzá lelke, ezt *rajtam* is véghez vinni?

*

- Nem fura, hogy az, a ki csaknem olyan földhöz ragadt szegény mint a napidijas, a koldus, gazdagságot hord a nevében!

*

- Ha az a kolera-bacillus csakugyan az ember gyomrába kerül - legalább már ne lenne olyan parányi!

*

- Miért nem forralva iszom a vizet? kérdi gunyolódva az Éhenbeőgh Fránczi. Felelem neki: „Mindegy nekem, akár nyersen, akár pedig főzve eszem meg a bacillust!”

*

- Ajánlja a Scheuthauer professor úr, hogy a kolerás időben jól táplálkozzunk és egészségesen öltözködjünk. - A tanár úr bizony jobb viczeket is mondhatna.

*

- „El vagy-e már látva valamivel télire?” - kérdi a Fránczi. - „El - felelem neki: karból savval.”

*

- Megint népkonyha! Nem tartom már mesének az egyiptombeli sovány hét tehenet, a melyek fölfalták a hét kövéret. Én bennem is egy gombóc van, a mely hét akkora mint magam.

*

- Én előttem csak egy nóbel első család van; a Breselmayer dynastia.

*

- Koplalnokyt kinevezték Belgrádba 3000 frankkal. Hát cserélnék én a belgrádi császárral, ha én is szolgálhatnám!?

*

- Egy az én férfi ideálom: az Opera portása.

*

- Fogat huzattam a miseriknél. Azt mondták, kopott volt. Uristen, valjon mitől?

*

- Megsegít az isten, lehetek még én házi úr - Szögeden.

*

- Felmondták a hónapos ágyamat, mert már vacsora előtt feküdtem le.

*

- 100,000 forintért koplalni nem nagy mesterség. - 5 kron ebédelni: ezt tegye meg Succi úr.

*

- Megvan! Rájöttem a titkára a műkoplalónak. Hát budapesti vizet iszik, a hamis.

*

- Szeretném megpróbálni; tudnék-e egész nap enni is?

*

- Egy gondolat bánt engemet: mért köll nekem fogyasztási adót fizetnem?

*

- Minden a szerencse dolga! Az a Succi hetekig nem eszik, és hire az egész világot járja. Mi évekig koplalunk, és ránk senki sem gondol.

*

- A hideg - azt mondják - össze húzza a testeket. No hiszen, még az kell az én ebédemnek!

*

- Egész Olaszországban koplalók versenye. Nyilván diurnista-strike ütött ki ottan.

*

- A nagy névre vergődött olasz koplalók egy orvosi testület felülvizsgálása mellett koplalnak, mi magyar diurnisták meg a nagyméltóságu miniszteriumé mellett.

*

- Ők a koplalásból fizetést húznak, mi a húzott fizetésből koplalunk.

*

- Egy ebédért mindenkit megtanítok a koplalásra.

*

- Boldog Olaszország! Csak két éhezője van neki: Succi és Merlatti.

*

- Ó az a Merlatti! Az a telhetetlen koplaló!

*

- A déli harangszó olyan nekem, mint a ki kívülről hallgatja a színházi csengetést.

*

- Ha a diurnista ebéd előtt kenyeret eszik - az szomorú; ha ebéd után eszik, - az még szomorúbb; ha ebéd idején eszik - az a legszomorúbb.

*

- Bizony nem tudom én, melyik dicsőbb: az-e, kinek bőségben van meg a mindennapi kenyere - mint Rothschildnak; vagy pedig az, kinek nincs is szüksége a mindennapi kenyérre, mint Succinak és Merlattinak.

*

- Nem bánnám én, ha egy liba vagy pulyka 100 arany volna is, csak egy poloskáért egy piczulát adnának!

*

- Egyet tanácsolhatnék: állítsanak fel diurnista egyetemet. Tanner legyen a dékán, Succi és Merlatti legyenek a professorok.

*

- Eddig azt tartotta egy viczes ur, hogy az emberiség két osztályból áll: az egyik azért él, hogy egyék - a másik azért eszik, hogy éljen. A legujabb események azt mutatják, hogy az egyik azért él, hogy koplaljon (napidijas); a másik azért koplal, hogy éljen (műkopláló).

*

- Tanner, Succi, Merlatti: szép névsor! Már csak én kellenék közibéjük.

*

- A diurnista akkor sem ur, ha egyedül van.

*

- Ezentul mindent, amit megeszem, először megvizsgálom górcsővel, hogy nagyobbak lássék.

*

- Csak azt mondom én, hogy ezzel a sok koplalással már nagyon jóllaktam.

*

- Csakugyan az én politikámat fogadnák el irányadónak a pénzügyekben? Eltelnék büszkeséggel, ha a büszkeségből jól lehetne lakni!

*

- Azt mondják: a pénzügyminiszter ur ő excja lelkiismereti furdalást érez, mert nagy a deficit. Nem csuda, hisz mindennap találkozik velem.

*

- A Merlatti koplalása véget ért, az enyémet prolongálták.

*

- Tulkiadás az állam háztartásában - az én gyomromban meg semmi bevétel.

*

- Benéztem a menazseria bodéjának egy részén. Épen etetés volt. Hej! ha az a menazseriás engem majomságra méltatna!

*

- De hisz akkor négykezű létemre két annyit másoltatnának velem!

*

- Népfelkelő vagyok! Jaj neked muszka: fölfalak!

*

- Más országban a koplalás sport, nálunk monopolium.

*

- Merlatti, Succi üstökösök. Mi vagyunk a naprendszer.

*

- „Éltem delén vagyok”, mondta multkor a főnököm. Mit ér az élet dele, ha délre nincs eledele!

*

- A közrendőri állás egy fokkal magasabb a mienknél. Őket konyha körüli szolgálatra is alkalmazzák.

*

- Hej, ha a jogászok nekem is tüntetnének úgy, mint hajdan Tiszának, mikor tojásokat hajigáltak be az ablakán!

*

- Minket diurnista népfelkelőket, úgy hallom, olyan várakban helyeznek el, melyeket az ellenség éheztetéssel akar bevenni.

*

- Ha az Opera portását látom, eszembe jut, hogy ehhez az emberhez képest én csak „hus-kivonat” vagyok.

*

- A diurnista halálára joggal el lehet mondani, hogy „jobb létre szenderült”.

*

- Negyven millió póthitel!... Fázva sejtem, hogy a napi dijamból megint lekopik egy piczula.

*

- Be szeretnék én a gr. Teleki Sándor ezredes úr adjutánsa lenni, ha még egyszer ő vezénylené a szalámisi csatát.

*

- Kaptunk egy izraelita kollegát. Még nem tudja a boldogtalan, hány hosszú napja lesz neki!

*

- Végre! A tanács minket bíz meg az erzsébettéri verebek kipusztításával.

*

- Mióta egy pinczérrel vagyok egy ágyon, lázas álmaim vannak.

*

- Ha a korgás beszéd számba menne, én volnék a leghiresebb hasbeszélő.

*

- Leirhatatlan harcias hév fogott el, amikor olvastam, hogy a kormány 20,000 drb hús conservet rendelt meg.

*

- A munka-időt egy órával megtódják és a napidijból egy hatoskát levonnak. Holdtölte és holdfogyatkozás egyszerre.

*

- Azt mondja Buckle: a természetben semmi sem fölösleges. Hát az én fogaim?

*

- Kedves jó Február! Ebben a hónapban két nappal kevesebbet fogok koplalni.

*

- A vacsora idejét kellemesen fogom eltölteni ingyenes népfelkelő czéllövészettel.

*

- Azt mondja az ingyenes doctorunk, hogy has-takarót vegyek. Nem tudom miből, mikor has-bélésre sem telik.

*

- Ha nekünk szegény verebeknek is akadna egy Herrman Ottónk!

*

- Ádám, mert evett, büntetésül halandó lett. Vajjon én elnyerem-e a halhatatlanságot?

*

- Tudom már, mért nem emelik a napi díjamat. Azt tartják a miniszter urak is - mivel folyton szemmel tart a főnökünk: - hogy a gazda szeme hizlalja az ökröt.

*

- Egy ünnep van, melyet a diurnista mindig megül, s ez a *bőjt*.

*

- Kérde tőlem Koroghy filozopter ur, miért van az embernek szeme kettő s szája csak egy? „Azért - mondom - mert nem szabad az embernek mindent megenni, amit lát.”

*

- Ha én lettem volna Ádám, akkor az én oldalbordámból nagyon silány Évát teremtett volna az Isten.

*

- Mások farsangot csinálnak a bőjtben is; én pedig bőjtöt csináltam a farsang alatt is.

*

- Az emlékező tehetség a gyomorban van.

*

- Nem kérek én emlékül oszlopot érczből. Csak egyszer akkora sonka piramis tetejébe állhatnék, mint a milyen a sarki hentesbolt ablakában van - az volna nekem a legkedvesebb monumentum.

*

- A „Pesti Hírlap” szerint a háború 52 milliós költségéből 6½ frt jut mindegyőnk bőrére. Már az én bőrömet egy kissé túl találták becsülni.

*

- Ha majd kiüt a háború, nem kell hivatalba járni. Hisz a háború napjai vörösre festett napok lesznek!

*

- Engem bátran megbizhatna a római pápa térítői missióval az antropofágok közé. Nem volnék én nekik való ebéd.

*

- Tragikus végzetemet példázza az is, hogy a „*Borsszem Jankó*”-nak ezredes népfölkelési szemléjéből kiszorultam. Istenem, ha elgondolom: 1000 szám, 1000 hét, 1000 vasárnap - *ezer ebéd!* Szédülök.

*

- Rég nem mosolyogtam. A héten mégis erőt vett rajtam a derűtség, mikor a könyvtár ablakában egy könyvet látok meg, melynek ez a címe: „*Az elhizás ellen.*”

*

- Végre kitaláltam volna, hogy lehet egy szál kolbászt úgy megenni, hogy az ember ne egyszerre jusson a végére. A közepén kezd s akkor *kétszer* jut a végére. Csak volna min bemutatnom az új találmányomat!

*

- A delegáció csöndesen megszavazott 60 milliót, hogy *ne legyen* háború. Ha mi kérünk egy piczulányi díjemelést, *kitör* a háború.

*

- Ha legalább kétlakiak volnánk, - a vízben akadna tán még enni való.

*

- Láttam azt a hypnotizált nőt. Ha az orvos azt mondja neki: „ön ebédelt!” - a gyomra kidomborodik. Jól tenné a miniszter, ha kérdést intézne az iránt, vajon minket nem lehetne-e histeriába ejteni?

*

- Engem csak az tart meg az életnek, mert nem tudom, hogy a más világon protectió nélkül leszek-e egyéb mint diurnista.

*

- „A jövőbe vetett bizalom táplálja az embert!” - mondta a multkor a főnököm... én is ettől hiztam ennyire.

*

- Azt mondja Flammarion: „a földrengésnek oka a föld gyomrában össze halmozott anyag sokasága.” Volna csak egy évig diurnista kosztón, elmenne a kedve a rengésektől.

*

- Milyen könnyű vagyok, és a diurnistaságnál még sem birok fölebb emelkedni!

*

- Már meg valami Cetti úr vágott bele a mesterségembe. Azt hiszik ezek az urak: olyan könnyen megy az praxis nélkül!

*

- Vendéglősök kongresszusa! Igazán vannak vendéglősök?

*

- Nem tudom, minket mikor vesznek már észre egyszer? Hja, a deficizzel senki sem törődik.

*

- Ebéd idején rendszerint alszom, és álmomban rendszerint ebédelek.

*

- Bölcsésznek és diurnistának két karakterisztikonja van: jó gyomor és rossz csilinder.

*

- Ha így gyarapodik a sport-kopplalók száma - még rákenik az országunkra, hogy minket sportsmanekké nevel.

*

- A böjtölők csak amolyan Syrius-féle csillagocskák, melyek tőlünk - a naptól - kölcsönzik fényüket.

*

- Szent isten! A következő év szökő év lesz! Hát már most 366 napon át fogok koplalni?

*

- „Az országos dijnok segély-egyesület”, mely egyik fiókja a nagy „Succi” egyesületnek - Morzsányi Sándor „Succi”-tagtárs szerkesztésében kiadta a kegyes pártfogók névjegyzékét. Csodálatos, hogy e jegyzékben sem a vízvezetékek igazgatójának (aki pedig tápláló atyánk), sem egy hentes, sem egy retkes kofa neve nem fordul elő.

*

- Telik - fogy az idő. Én csak fogyok.

*

- Rendes ember létemre beosztom magamnak a hét napjait: szombat vasárnap nem eszem; kedden, szerdán éhezem; csütörtökön koplalok; - hanem aztán, mint jó keresztényhez illik, pénteken böjtölök.

*

- Cartesiusnak a mondása: „cogito, ergo sum” - az én nyelvemen: koplalok, tehát vagyok.

*

- Szemközt egy takaros szobaleány szokta az ablakot tisztogatni. Hogy hizlalom ilyenkor a szemeimet az ennivaló Juczikán!

*

- Jóllaktam az éhezéssel s éhezem a jóllakásra.

*

- Szegény Marczi kollegánk a budai bástyasétány egy fájára kötötte fel magát, szembe a hegyekkel. Ha már életében nem volt, legalább a halálában legyen kilátása.

*

- A virginia szivar látása büszkeséggel tölt el. Még sem vagyok olyan vékony.

*

- Boldog ökör! Kérődzhetik.

*

- Csak szárnyaim hiányzanak, hogy szitakötő bogárnak nézzenek.

*

- Szerelmes vagyok. A világhírű „Zsuzsi tortába” szerettem bele. Ha nem lehet az enyém... „Jókai golyóval” fogom megölni magam.

*

- Az én életemet a keserő turó is megédesítené.

*

- Szökő év. Ennek a hónapnak 29 napja van. Pah!... oda sem nézek annak a rongyos 24 órának.

*

- Olvasom, hogy a szombathelyi színházban a „Succi” egyletünk hivatalos költője, Éhen Gyula ur „Gróf Lipót” című vigjátékot adatott elő, melyben egy sertéskereskedő Gombócz ur a hős. Én az ilyen szerep osztást nem nevezhetem vigjátékinak. Vigjáték akkor volna, ha Gombócz vinné benne a főszerepet.

*

- A hétnek két legkimagaslóbb eseménye: Bismarck beszéde és a filozopterek vacsorája.

*

- A multkor kibicsaklott a nyelvem, s már mindjárt irigykedni kezdtek rám a kollegáim. „Elmáléztam”, mondtam nekik; pedig bizony csak „elméláztam.”

*

- Furcsa az a „Kisfaludy-lakoma”! Böjti rendezi, mégis jóllaknak!

*

- Ezentul húségesen fújom a Beöthy Zsoltárokat.

*

- Mikor egyszer-másszor nem nyilatkozom s vagy egy hétig hallgatok: az egyik azt fogja rám, azért hallgatok, mert bizonyosan jóllaktam - a másik meg azt hirdeti felőlem: bizonyosan annyira ki vagyok már éheztetve, hogy szólni sem bírok.

*

- Igazán halálos-e a rák a gyomorban?

*

- Sok barom rágódik az én szivemen; én egy barom szivén sem rágódhatom!

*

- Beállnék én muzsikusnak, csak tudnám, hogy a conservatoriumban conserveket osztogatnak.

*

- Csak az az igazi éhetetlen, aki éhezni nem tud.

*

- Elmult hushagyó kedd is, de nekem semmi husfélét nem hagyott.

*

- Krisztus urunk 40 napig böjtölt a pusztában... no már ebben a tekintetben én nagyobb kapacitás vagyok.

*

- „Ugyan, Sanyaró, - rivall rám a főnököm - ne nyelje el beszéd közben a szavakat!” - „De mikor éhes vagyok!” - nyögök vissza alázattal.

*

- Ha van kereskedelmi világ, arisztokrata világ, pénzes világ: mért ne képeznénk mi is egy világot? Mi vagyunk az árnyék-világ.

*

- Hallottam, hogy némely ételek kiülnek az arcra. A hústól megpirosodik, a tésztástól megkövéredik az ember. Hát bizony van abban valami. Nem hiába, hogy annyi pattogatott kukoriczát ettem - de ki is van pattogatva az arczom.

*

- „Succi”-egyletünk nagy-gyűlése konstátálta, hogy ez évben a műkoplálók teljesen kifogytak, míg a hivatottak örvendetesen szaporodtak.

*

- Hanslick hírneves zene kritikus ur azt mondja, hogy a hangok rendkívüli hatással vannak az emberre. Magam is tapasztaltam ez állítás igazságát a multkor, hogy a szomszédom disznót ölt.

*

- Minap következő házassági ajánlatot tettem ki a „Budapesti Ujságba”: Egy kellemetes külsejű főbb hivatalnok ismeretséget szándékozik kötni egy szakácsnéval.

*

- Succi-egyletünk nagy sikere újabb tevékenységre buzdított. Részvényekre alapítottunk egy »Kölcsönös beretváló hitel-vállalatot«, melyben a tag urak osztalék fejében gratis borotválásban részesülnek. Hiszen ugy sem az egyetlen iparvállalat ez, hol a részvényeseket megberetválják.

*

- Izraelita hitfelekezeti társaink (mert ilyen élhetetlenek is vannak) megalapították a »Nebbich« szövetkezetet, mint fiók egyletet. Elnöke *Rachmónesz* Aladár.

*

- Bált adtunk a bakács-téri városi épület köztermében. A hölgyeket arra kértük a meghívón, hogy a »legegyszerűbb öltözékben jelenjenek meg.« Mink is tudunk ám viczelni. Csakhogy magunkra. Magam úgy ellaktam a málé-krémmel és pattogatott kukoricza tortával, hogy a tour de mains alatt elszédültem.

*

- »Ez igazán boszantó!« - mondja a főnököm; »az ujságok tele vannak kacsával!« - »Hol vannak?« - kérdém mohón. Nagyon éhes vagyok az ilyen hírekre.

*

- Imádott tavasz! Alig várom megérkezésedet! Oly illatos ilyenkor a levegő, oly édes reményektől duzzad a kebel, és óhajtva sejt a lélek; mert hisz a tavasz hoz életre téged, vágyaim oltárképe: sóska!

*

- Hallom, amint a tót kollega Petőfiből deklamálja hogy: »Egy gondolat bánt engemet - ágyban párnák kezt háltni meg!« - »No, no - igazitom őt helyre - csak ne olyan hetykén! A szalmazsák még nem multa divatját!«

*

- »Mi lelte a czipőjét, Sanyaró ur?« - szánakozik rajtam a principálisné. - »Nagy baja van annak, kérem: vízi betegségben szenved.«

*

- Azt írják, vannak még emberevők. Rémitő! De hogy vannak evő emberek: ez meg csodálatos.

*

- Milyen jól esik olykor megroppantanom a vállperezemet és megtapogatnom a térdem kalácsát.

*

- Hojtsy csillagász úr, kérem: nem hozhatná le nekem a magas égből a *fiastyúkot*?

*

- Egyetlen szóval vallottam szerelmet a principálisom szakácsnéjának. Csak azt mondtam neki: »nefelejts!«

*

- »Nehéz már a téli kabát, Sanyaró ur«, mondja a főnököm. - »Majd levágok róla két gombot«
- felelém neki könnyed mosolygással.

*

- Sajt-kukacznak lenni sem utolsó dolog.

*

- »Ismeri ön Sanyaró ur az emberi élet két végétét?« kérdi tőlem Koroghy tandijmentes ur.
»Előbb a töltött kolbász két végétével szeretnék megismerkedni« - felelém.

*

- »Levele van Sanyaró ur,« - mondja a házi asszonyom. »Mit ér, ha nem szállító levél?«
sohajtom vissza.

*

- Az én szerelmem *lángos*.

*

- Lábszár-csontjaim recsegnek, porczognak. »Zsidó maga?« kiált rám főnököm.- »Leider
nem«, rebegém vissza. - »Hát akkor - folytatja - mit ropogtatja itt egyre a maczeszt?«

*

- Négy hét után. Vége a böjtnek, kezdődik a - koplalás.

*

- »Nem maga lopott az én lécz kerítésemből?« kiált rám egy városligeti majoros, nézve a láb-
szárait.

*

- Szorgalmasan hallgatom a böjti prédikációkat. Az ember minden vétjét a hus és vér szüli.
Mégis jó valamire az a csont és bőr.

*

- A tegnapi szél kifujt a kalapom alól.

*

- Arra kérem az állatkert direktorát: engedje meg, hogy passive vehessek részt a nagy eteté-
seknél.

*

- Hej, de könnyen hozzá szoknám a szegénységhez a Simor primás asztalánál!

*

- Succiegyeletünk két szakácskönyvet vásárolt az antiquárnál. Most mind az egyleti könyv-
tárba járunk vacsorálni.

*

- Beh jó dolga van a töltött káposztának: sohasem üres a béle.

*

- Turós csusza a legszebb női kézimunka.

*

- Egy álmatlan éjjelt töltöttem a minap. Oda arra a napra a lúdpecsenye és a kalács.

*

- »A ki nem dolgozik, ne egyék!« mondja szent Pál. Miért nem inkább így mondá: »A ki nem eszik, ne dolgozzék!«

*

- Ténta nyalónak apostrofált a minap egy úri ember. Honnét tudja már ez, hogy mi a kosztom?

*

- A diurnistát meg a halakat egy kategóriába lehet sorozni, mert táplálékát mindkettő a vízben keresi.

*

- Ha delet harangoznak, úgy elfogja szívemet valami, - úgy szeretnék térdeimre ereszkedve szerelmet vallani a főnököm felesége szakácsnéjának.

*

- Mit bánom én, ha az új törvény megdrágítja a hust, csak a retket ne bántsák!

*

- Oh boldog muzeumi állatok! Mind ki vannak tömve!

*

- Olyan sikkasztót szeretnék én látni, aki a mi állami segélypénzeinket birná elemelni.

*

- Közgyűlést tartottunk, s már a milyen praktikus legények vagyunk: az első elnökünk *morzsányi*, a második meg csak névleges *mészáros*.

*

- Egy kollegánk Pécssett a lutrin ternót csinált és erre örömében megütötte a guta. Legalább nem volt lapos.

*

- Boldog Boulanger, tele szájjal beszél!

*

- Milyen jóízű szerkesztői vannak a »Budapesti Hirlapnak«! - *Csukási, Rákosi, Kaas!*

*

Böjtös ugyan, de megeszem én a böjtös eledelt böjtön kívül is.

*

- A Succ-segélyegylet a dijnoki reputáció megmentése céljából vasárnap gyűlést tartott, melyen elhatározott, hogy a hentesi bevásárlások ezentul nem nappal, hanem este - a nyilvánosság kizárásával - történjenek. Egyuttal Succ-hoz, az egylet pátronusához egy kérő levél intéztetett, engedné át a gyomorlikőrjét az egyletnek.

*

- Megörültem a múlt éjjel, hogy alattam letört az ágy. Csak későn vettem észre, hogy a házi asszonyom macskája is ott feküdt.

*

- Ha meg nem házasodom is: azért még sem hal ki a Sanyarók faja.

*

- *Napidijas* vagyok, *hét* számra koplalok, *hónapos* ágyra járok. Csak a nyomoruságom huzódik *évről évre*!

*

- A napokban dicsekszik egy beamter barátom, hogy nekik még az állam is hitelez, mert előre kapják a fizetésöket. Akkor mi *napidijasok*, - mondom szerény büszkeséggel, - még nagyobb urak vagyunk: mert mi meg hitelezünk az államnak, melytől csak utólag kapjuk a fizetést.

*

- „Nem fekszi az a gombócz a gyomrát, Sanyaró ur?” - kérdi a Koroghy ur a népkonyhán. „Bárcsak feküdné is meg vagy két hétig!” - felelém őszintén.

*

- Azt mondja Buckle, hogy „a természetben az ellentétek kiegyenlítik egymást.” Diurnista és hentes a legnagyobb ellentét. De hol a kiegyenlítés? Beszélhet már Buckle is!

*

- Azt kérdi a Bukovay ur, képes volnék egy családot fentartani? »Hogy ne? - mondám - ha hozzá szoknának az én kosztomhoz.«

*

- Megnéztem az Aranyaszobor pályázók műveit. Ezek az urak a testes alakokat „vázlatnak” nevezik. Hát akkor én mi vagyok?

*

- Nem tudom, minek köszönhetem még azt a kis életet, ami bennem van - ha csak annak a kevés *élesztő*nek nem, amely abba a három napos kiszikkadt perezzembe van belé gyurva.

*

- Ami játékban a kibicz, az vagyok én az evésben. Mikor mások esznek, én a csöndes szemlélő szerepét viszem.

*

- Azzal vigasztal a költő egyik versében, hogy „Lesz szőlő meg lágý kenyér!” Ha a költő jó is, mért nem mondja, hogy *mikor*?

*

- A katonák ezután már vacsorát is kapnak; hát mi mikor kapunk ebédet?

*

- Ha volnának még lelánczolt Prometheusok, de sokan vállalkoznának miközülünk a máj evő sas szerepére!

*

- A gummi arabicum is étel. Ma annyi bélyeget ragasztottam az aktákra, hogy szinte jóllaktam.

*

- Rám förmed a főnököm, hogy: „hallja maga Sanyaró, micsoda pazarlás ez? Itt a maga kabátján zsiros pecsétet látok!”

*

- Bár csak ne volna igaz, amit a főnököm mond, hogy: „Önnek barátom nincs sütni valója.”

*

- Az én koplalásomnak meg a Basilica templom fölépítésének egy a terminusa: a végtelenség.

*

- Milyen kis pont a mi életünk tengerén a bőjt nagy hete!

*

- Ha a fogalmazónk ásit, azt mondják: „szerelmes, sohajt a szive!” - Ha meg én: „éhes, ohajt a gyomra!”

*

- Csak találnék egy modern Jákobot, aki első szülöttségemért adna egy tál lencsét.

*

- Irigylem a rendőrök sorsát! De sok rothadt gyümölcsöt fogyaszthatnak el jó egészséggel!

*

- Sokszor ha rágondolok a nyomoruságos helyzetemre, így kiáltok fel: Bár csak a föld alatt lehetnék, teszem fel a - »*markotányos pinczében!*«

*

- Szent Isten! Meg akarják szűrni a vízvezetéki vizet! Miből fogunk mi akkor jóllakni?

*

- A pluto- és arisztokrácia s a főváros hivatalnokai teljes gázsival mehetnek népfölkelni, s a diurnistáktól megvonják ilyenkor a napidíjat. Csak azt engedik meg, hogy a hazáért meghaljunk. Megélni - az már más.

*

- Tegnap reggel, mikor fészülködtem, tünődve néztem a hajkefémét. Mért csak a disznó sörtéjéből jut nekem, és sohasem a husából?

*

- Ajánlkoztam műkoplalásra a budapesti orvosi fakultásnak. De mikor megtudták, hogy fővárosi diurnista vagyok, a doktor urak azt mondták, hogy az nem „kunszt”.

*

- Csak mindig Budáról jöhetnék át Pestre!

*

- Hogy én nálam semmi óra nem marad meg! Megpróbálom a *homok órával*, azt nem lehet becsapni.

*

- A francia akadémikusok »halhatatlanok«, mi diurnisták meg »élhetetlenek« vagyunk.

*

- Az állatkerti gorillának árt a mi bakteriás levegőnk - engem meg táplál.

*

- Milyen boldog ország az a Debreczen! Ott egymásnak kolbászszal integetnek az emberek.

*

- A Koroghy tandijmentes költő „Morzsák” czimen munkát irt. Nagyon számít egy kis hulladékra.

*

- Bizony, ha a talpam nem volna olyan széles, rég bele estem volna valami csatorna rácsozat likába.

*

- Maholnap árnyékot sem vetek.

*

- A kinaiak született diurnisták. Rátérek még én is a sült hernyóra s a spékelt cserebogásra.

*

- Tizen álltunk egymás mellett, mikor a Bukovay jogász ur oda jön és kérdi, hogy micsoda szél fujt össze bennünket? Csak aztán vettem észre, hogy szó szerint igaza van.

*

- Clair ur gazdag szellemi táplálékot ígér a „Keresztyén Magyarország” előfizetőinek. Mintha csak én ígérnék egy pár népfelkelőnek ingyen kosztot.

*

- A diurnista azért nem akasztja fel magát, mert fél, hogy valaki rossz akaratból le találja vágni.

*

- Valjon elférne-é bennem egy gombócz? A hozzá való traininget mindenesetre makarónin szeretném megkezdni.

*

- „Ugyan Sanyaró úr, hogyan czepelehet nehéz, ódon parupliját?” - kérdi tőlem multkor Bukovay úr. „Kérem - felelém neki - nem én tartom őt, de engem támaszt ő.”

*

- Két parupli burokból csináltatok magamnak egy nadrágot.

*

- Tegnap a Koroghy Bendő filozopter ur tüntetőleg vájta előttem a fogát. Szegényke: emésztési nagyzásban szenved.

*

- Áldom az eget, hogy se feleségem, se gyermekem - mert én lennék a XIX. század Saturnusa.

*

- Az a szerencsém, hogy a lélek hálni jár csak belém - mert ha napközben is magammal kellene vinnem, elpusztulna bele az istenadta.

*

- Hallom a malmosok panaszát: nagyon sok a liszt. Valjon hallják-e ők az én panaszomat: milyen kevés a kenyér!?

*

- A mi Succiegyeletünk határozatához képest Török patikárius urtól mutatóba kértünk 6 szem Brandféle pilulát. Legalább lesz egy jó napunk.

*

- Mióta egy beteg kollega kikerült a klinikáról s csoda dolgokat beszélt az ottani kosztról - mindnyájan erőlködünk egy kis gyöngékedés után.

*

- Nagy napom volt tegnap. A vak kódos alamizsnát kért tőlem.

*

- Ha az idén beüt a sóska termés, vacsorával egybekötött majálist rendezünk.

*

- A diurnista csak akkor tékozol, mikor a szalámit meghámozza.

*

- A madarak repülését az üres csontok segítik elő; nem sokára madár leszek én is.

*

- Ha a diurnista ingyenczkedik: tavasz elején pattogatott kukoriczát, tavasz végén sóskát, nyáron szedret, ősszel vadkörte, télen pedig aszalt almát eszik.

*

- Az én betegségemnek csak pék a doktora s hentesbolt a patikája.

*

- Lét-ideálom: a szakács művészet kiállításán jury-tag szeretnék lenni.

*

- Hejh, ha én választási visszaélő lehetnék!

*

- Milyen boldogok az őrök urak! Ők most kiadhatják magukból azt a sok gorombaságot, amit napidíjas korukban magukba fojtogattak.

*

- Az egyik collegámnak *Zsiros* a neve és *Malaczkára* való; a másiké *Dinnyés* és *Gyümölcs-kényre* való; a harmadiké *Zsemlye* és *Bélesre* való. Igazi Tantalusok az istenadták!

*

- »Hátra van még a fekete leves«! mondja a főnököm egy csomó aktára mutatva. - »Hol van?« kiáltok fel, fogaimat csattogtatva.

*

- Az állam díjazástól felkopik az állam.

*

- Csak a szakácsnékkal kokettírozok, nem szenvedhetem a szobalányokat.

*

- Nincs rendesebb életmód az enyémnél. Remény a reggelim, áhítat az ebédem s emlékezés a vacsorám.

*

- Bánt a szerelmi vágy. Oh, mily kedves volna egy kis megenni való oldalborda.

*

- Többet ér egy kalács, mint háromszáz tanács.

*

- A multkor, hogy tyukszemgyűrűt vásároltam, azt kérdi mosolyogva a patikáros: »Ugyan Sanyaró ur, talán el akarja magát jegyezni?«

*

- »Hallja Sanyaró« - mondja az őrök ur - »én már jóllaktam a maga munkájával!« - »Bár én tudnék vele jóllakni!« felelém.

*

- Térdemre könyökölök az irodában. »Ugyan ne zörögjön!« - kiált rám a főnököm.

*

- Ezelőtt kopaszodtam. Most, ellenkezőleg, a folytonos térvészítés által oly közel értek hajszálaim egymáshoz, hogy maholnap alig bírom a sörényemet.

*

- Még járda koptató sem lehetnék. Hiszen nem kopik alattam a járda.

*

- Öngyilkossá válnék, ha meg nem vigasztalna az a gondolat, hogy végre is meghalok.

*

- Merje még valaki azt mondani, hogy nem vagyok gavallér! Elhatároztam, hogy annyit adakozom a tüzkárosultak javára, mint az összes magyar főpapok.

*

- No van már nekünk is élvezetünk. A ki közénk áll, annak a mi »Succi-egyletünk« megszerzi azt a kedvezményt, hogy ha megbetegszik, »*ingyen élvezheti a gyógyszereket.*« (Bud. Hrlp. 1887 május 18.)

*

- »Succi«-egyletünkben dalárda alakult. Két régi, de érzelmeinknek megfelelő dalt tanultunk be. Az egyik: »*Jaj de busan szól a déli harangszó!*« A másik: »*Nem ettem még ma egyebet - fekete retket, kenyeret.*«

*

- Nagyon biztat a főnököm, hogy a törvényszünet idejére kiprotegál falura dinnyeecsősznek.

*

- Hajnali harmat a fröstököm, déli verőfény az ebédem, esti lanyha szellő a vacsorám. És mégis azt mondják, nincs bennem költészet.

*

- »Succi«-egyletünk katolikus tagjai irigylük református kollegáikat, akik kenyérrel áldozhatnak.

*

- Szeretnék szerelmes lenni. Azt mondják, hogy a szerelem mindent pótol.

*

- Kövér dijnok és sovány kanonok talán még a mesében sincs.

*

- Nem bírok zöld ágra vergődni, pedig alattam nem törnék le.

*

- »Hol van Sanyaró?« - kérdi tegnap a princípális az irodában. A tollamtól nem látott meg az öreg.

*

- Mily szatíra! Négy napidíjas lakik a »Kenyérméző« utcában!

*

- Ezt a dalt: »*Ritka buza, ritka árpa, ritka rozs*« - alighanem valami poetikus diurnista szerzette éhomra.

*

- A törvénytünet a diurnistának az, ami a medvének a téli álom.

*

- Valjon: van-é nekem is súlypontom?

*

- Szeretném a fogaimat olyan embernek árendába adni, akinek sok a betevő falatja. Nálam ugyanis hevernek.

*

- Akad-e majd biográfia író, aki az én életemhez »adalékkal« szolgálna?

*

- Én a hideg ételt is forrón szeretem.

*

- Annak a Schweningernek szeretnék én egyszer a szeme közé nézni!

*

- A Vágó Pali modelnek kér föl. Most festi »egy halálra ítélt utolsó napjait.« Nem sikerültem neki. Természetes is, - mikor a halálra ítélt az ő utolsó napján *pecsenyét* szokott enni.

*

- Az aranyos Ilka föllelkesített. Verseket írok „*Korgó hasból*”!

*

- Csak azt szeretném én tudni: *már megint* éhes vagyok-e, vagy *még mindig*?

*

- A hentes pont (.) - a pék kettőspont (:) - a kereskedő felkiáltó jel (!) - a hivatalnok vessző (,) - a városi diurnista kérdőjel (?) - mi szegény állami diurnisták csak gondolatjel (-) vagyunk.

*

- A platonikus szerelem csak a mi számunkra van kigondolva.

*

- Aggaszt annak a gondolata, hogy a bajuszkámat a zsebemben kell majd hordanom, mert maholnap el nem fér az arczomon.

*

- Az állatvilágban a komfortáblis ló a díjnok.

*

- Mikor fog már egyszer kiütni közöttünk a kenyér-irigység?

*

- Hej de boldog volnék, ha sok jelölt pártvacsorából nékem is jutna egy Morzsányi.

*

- Hát a hentesek meddig hagynak még bennünket strikolni?

*

- »Ejnye Sanyaró ur, de lassan jár!« rival rám multkor a főnököm. Felelém neki: »Tehetek én róla, ha a szél nem fúj?«

*

- Szeretnék én is hypnotismusban szenvedni. Milyen jó volna, ha az orvos minden délben rám fogná, hogy: »Vendel ur, ön most libapecsenyét evett uborka salátával.«

*

- Félek, hogy ha a fogyasztási adó törvénné lesz, rám azért vetnek adót, mert fog yok.

*

- Succi, Merlatti, Cetti: sportból koplalnak - nekünk ehhez is protectio kellett.

*

- Lehetnék nagy talentom én is, ha jobbról a *Tisza* Kálmán és balról a *Jókai* karjába kapaszkodhatnék.

*

- A végrehajtó exequálni jött hozzám. Azt mondtam neki: »ha talál nálam valamit, adjon belőle nekem is.«

*

- A nap hosszabbodásával én rövidülök meg.

*

- Tegnap egy fogamat huzattam ki - hitelbe.

*

- Valjon, Kalotaszegen a szafaládé is varrottas-e?

*

- A 200,000 forintos bazilika sorsjegyemet eladtam egy gőgös kapitálistának - a mi hivatali szolgáknak, s ő a főnyereményt megütötte vele. Milyen jó, hogy nem tartottam meg! Örömben későn jöttem volna a hivatalba.

*

- Az a temesvári kollega bazilika sorsjegyen játszott. Mintha nem tudhatta volna, hogy a napidijas sorsa akkor javul meg, majd ha a bazilika fölépül.

*

- Mindjárt tudtam, hogy svindli az a temesvári sorsjegy história, mikor azt olvastam, hogy Szőcs a nyertes sorsjegyet egy megszorult diurnistától vette. Az, hogy egy diurnista megszorul - az természetes, de hogy sorsjegye legyen - az lehetetlen.

*

- Hol tehetnék szert egy kenyeres pajtásra?

*

- »Az ész emeli magasbra az embert« - mondja egy tudós. Elfelejtette oda irni, hogy a diurnistát a szél.

*

- Jövendőmondó ugyan nem vagyok, de azt tudom, hogy ebéd előtt fogok meghalni.

*

- Ha elgondolom, hogy Perczentovecz vissza találna jönni közénk a csöndbe, a honnan zajos útjára megindult: kezdek félni magamtól.

*

- Ami a szerelmi bánat a szivnek, az lehet a gyomornak a csömör: egy kedves fájdalom.

*

- Mikor a főnököm egy órákor az ebédhez megy, azt kérdem magamtól: valjon fogok-e én is *egy-kor* ebédelni?

*

- Kezdek büszke lenni. Nem rég egy ünnepelt férfiu így buzdította a sokaságot: »Ne feledjük uraim, hogy munka legyen az ebédünk, erény a vacsoránk!« Önérzettel néztem a hasamra.

*

- Én sem a Popper, sem a Krancsevics négyest nem becsülöm annyira, mint a kassai négyest.*

*

- Az én összes nyári toilettem abból áll, hogy most itatós papirosból viselek inggallért.

* Azóta *quintett* lett a kassai szivarból.

*

- Az irodai igazgatóm épen annyival dolgozik kevesebbet mint én, a mennyivel neki több a fizetése. Hijába, régi dolog: »ökör szánt a zab alá, de ló eszi meg.«

*

- Az is csak az én pechem, hogy a disznó nem a pók formájára van teremtve; akkor tán olcsóbb lenne a sonka.

*

- Az én ágyam úgy van megvetve, hogy csakugyan megérdemli a megvetést: - minden éjjel háromszor kelek fel róla - pihenni.

*

- Az én agyaram között a fogvájó csak ártatlan demonstráció a publikumnak félrevezetésére.

*

- A szakácskönyv majd minden capitulusának van egy függeléke ily címmel: »Ugyanaz más módra!« De jó mód lehet még a módban is válogatni!

*

- Azt mondja Brillat-Savarin híres evőművész ur: az ebéd sajt nélkül olyan, mint a könyv bekötési tábla nélkül. Én hát ilyen mód sokszor csak könyvtáblát ebédelek.

*

- Minő paradoxon az, mikor egy diurnista arról panaszskodik, hogy sulyos helyzetben van.

*

- Az volna a legnagyobb képzelődés, ha diurnista bele ugorván a dunai uszodában a vízbe, azt hinné, hogy már most e miatt emelkedett a vizállás!

*

- Budára akartam átutazni. Beadtam a folyamodásomat a közlekedési miniszter ő nagyméltóságának egy kedvezményes jegy iránt a lánczhidon való gyalog átkelésre.

*

- Mondja a főnököm, átadva egy fasciculust, hogy különösen figyeljek a *főtételre*. Mennyivel fontosabb nekem a *főtt étel*!

*

- Egy választási vesztegetés folytán egyszer én is jól lakhattam. Össze is csipettem magam az Éhenbeőgh kollegával, hogy meggyőződhessem nem álmodom-e?

*

- Uborka saison. Hol van hát?

*

- Azt mondja a főnököm, hogy őt a legcsekélyebb léghezam lefekteti. Különös! Engem meg fölemel.

*

- A »Succi«-segélyegylet is megalakult. Segélyért már első nap folyamodott az elnök.

*

- Azt mondják: örökké éhségről panaszkodom. Jobb szeretném magam is, ha nehéz emésztésről panaszkodhatnám.

*

- A Koroghy Bendő a multkor egy fél liter bort kapott ajándékba névnapjára egyik rokonától. Azóta még mindig abból az üvegből isszuk a vizet - olyan kellemetes borszaga van!

*

- Keservetes rébusszal boszant az Éhenbeőgh kollega. Azt mondja, hogy a főnökünk hizik a *semmitevéstől*. Mi meg fogyunk tőle.

*

- A jogász eszik, a filozopter rágódik, a napidíjas kérődzik.

*

- A jogász él, a filozopter tengődik, a napidíjasba az élet csak háltn jár. Roszabb ágyat nem is kereshetett magának.

*

- A nyári szünet alatt bujtogató körutra indulok az operaház portásával: hadd tudja meg a világ, mekkora a különbség egy állami diurnista s egy protectiós ember között!

*

- A jelöltek szerencséje, hogy nem vagyunk választók.

*

- A főnököm kis Rudiját, aki selyp, ezzel az emlék-versikével erősítem:

Répa, retek, mogyoró
Ritkán rágja Sanyaró.

*

- A kvárglit is csak a szagáról ismerem. De ez legalább alapos szag.

*

- Ha elmegyek a Szikszay mellett és megállok a nagy tükör ablak előtt, hát ott látom magamat az ebédlő teremben. Ugy megirigylem akkor a képem mását.

*

- Sok ember örülne, ha a lelkét csak annyi terhelné mint az én gyomromat.

*

- A tramwayn utazva elgondolkoztam. Ha annyi ülés esnék a mi állásunkért, mint a hány állás itt egy ülésért!

*

- »Milyen szép fehér fogai vannak, Sanyaró ur!« - mondja a multkor Zirzabella ő nagysága. »Teheti aki nem koptatja!« mondom neki hetykén.

*

- Ha az evés valóban nagyon prózai dolog, akkor a diurnisták a legnagyobb poéták.

*

- Ha én egyszer teljes meggyőződésből szavalhatnám el Petőfitől: »Ebéd után«!

*

- Szivarcsutka csak akad mindig s így folyton füstölök. Csak is ezzel magyarázom szívósságomat. A füst-conserv tartós.

*

- Tudom, nem egy napidijas hasa volt az a has, melyről Agrippa azt meséli Coriolanusban: hogy fellázadt ellene a test minden tagja, amiért minden eledelt beszéd.

*

- Azt mondja az ingyen doktorunk, hogy Éhenbeőgh kollegának rák van a gyomrában. Ugyan hogy kerülhetett bele?

*

- Misét hallgattam vasárnap. Azt mondja a prédikáló pap, siessetek az »ur asztalához«. Hát hol van?

*

- A maradék czukromból egy darabkát a számba teszek s megszopom a tollamat. Ez az én fekete kávé.

*

- A főnököm selyp: nem tudja kiejteni az *r* betűt. Mindig csak »vendetkezési alap«-ról beszél. Még a testi hibájával is engem csufol.

*

- Könnyű megfogyatkozni a holdnak, mert az rendesen meg is telik.

*

- Fegyelmi vizsgálat indított Koroghy Bendő egyleti ellenőr ellen, kinél egy a gyülekező helyen talált szafaládé további intézkedésig letétbe helyeztetett, de a melynek két végén a varrány hiánya nyilván valóvá teszi, hogy belsejéből jó adag töltelék kiszopatott. A fegyelmi vizsgálat »hütlén kezelés« és »hivatalos hatalommal való visszaélés« czimén indítatik meg.

*

- Ha mi diurnisták *éhenkórászok* vagyunk, a népszínháznak nyárára elcsapott kardalnokai *éhenkóristák*.

*

- A népfölkelési könyvembe *kövér* betűkkel van beírva: »termete sovány«.

*

- Én még vignettás üvegből mást nem ittam, mint budai keserűvizet.

*

- Mióta hallottam, hogy *husevő növények* is vannak, azóta nem merném a disznólábat rajta hagyni a káposztán - ha majd lesz káposztám s rajta disznóláb.

*

- Hogy e héten egy piczulám akadt, nagyszerű pénzügyi műveletet dolgoztam ki, amelylyel száz percent nyereségre dolgoztam. Huszszor megyek át Budára és vissza.

*

- Ha én is nemességet kapnék egyszer, prédikátumnak ezt választanám: *Hasonszeny S. V.* (A »Koplaghy«-t még jobban szeretném, de ez már le van foglalva.)

*

- Ha szél lesz, én is részt veszek a szt.-istván-napi versenyfutáson.

*

- Ha gyököt lehetne vonni az Opera portásából: még akkor is többet tenne ki, mint egy négyzetre emelt diurnista.

*

- Hiszen jó volna már nekem vegetárius konyha is.

*

- A Csepel szigetre kijárni kellemes. Oda torlódik mind az elkobzott gyümölcs. Hatalmasan lehet ott becszemégni!

*

- Hogy kapálódzik a tejbe esett légy! A háládatlan!

*

- Ha az operaházi portás nekem adná a lájbiját, három rendbeli öltözetet csináltatnék belőle.

*

- A »Segítség«-ünnepre Succiegyeletünk dalárdája a következő nótákat tanulja be: »*Lágy a kenyér, piritani nem lehet.*« - »*Vékony héja van a sárga répának.*« - »*Még azt mondja a retek.*« - »*Sárga répa, csicsóka, petrezselyem, zeller.*«

*

- Koroghy szegény megbetegedett, de akadt szerencséire egy Maecenasa, aki magával vitte Berlinbe és Schweninger tanárral gyógyíttatja. És ime mi történik? Koroghy a Schweningerkurától *meghizott!*

*

- »Sanyaró« - kérde a multkor leereszkedőleg a főnököm - »evett-e már malaczpecsenyét?« - »Oh kérem« - felelém szerényen - »én a malaczokat nem falni, hanem nyalni szoktam.«

*

- Ujabban ludtollal irok. Kéjes élvezetet szerez, hébehóba a számba vehetni egy liba testrészét.

*

- Rémes álmom volt a multkor. Gyógyintézetben voltam; dr. Schweninger gyógykezelte elhizott testemet - s ott volt Wiltné is, aki aszkóiban szenvedett.

*

- Azt az egyet tudom: a pokoltól nincs mit tartanom. Hisz még a testem is olyan lenge, hogy folyton a mennybe készül.

*

- Milyen furcsa, - hogy anagrammban az *élet* = *étel*.

*

- A holdban is négy fertály van - a libában is; de míg a *holdtöltét* én is élvezem, a libából csak a *fogyatkozásban* van részem.

*

- A multkor azt álmodtam, hogy Nero vagyok s felgyújtottam a kőbányai sertés telepet s vad gyönyörrel szemléltem, mint pörkölődik ezer számra az áldozat. Én kaczagtam és ők vég-röfögtek.

*

- Ugyan, meddig számitanak még a statisztikusok minket is a husfogyasztók közé?

*

- Árpa nőtt a szememen: most már elhiszem, hogy a leghitványabb talaj is alkalmas az árpa-termelésre.

*

- Nem igaz, hogy a hőség kiterjeszti a testeket. Egy szafaládét tettem ki a napra - csak olyan kicsi maradt, a milyen volt.

*

- Ugyan mi hasznom van nekem abból, hogy jó az aratás, mikor a zsemle nem dagad nagyobbra, az ára meg nem apad kisebbre?

*

- Milyen óriási ellenmondás van ebben a kifejezésben: »keserü falat!« Hogy lehet a falat keserű?

Sanyaró Vendel dalaiból.

Hentes kirakat.

Nézlek, nézlek. de hiába nézlek, -
Nem vagy való te szegény legénynek!

Pék Kirakat.

Kerek ez a zsemlye,
Nem fér a zsebembe!

A kerületi orvosnál.

Sanyaró Vendel. Orvos ur! - már harmad napja, hogy egyáltalán nem vagyok képes egy falatot emészteni.

Kerületi orvos. Az baj; - s miért nem képes emészteni?

S. V. Oh, uram - mert nincs mit.

Állatsereglet előtt.

S. V. Még egy híres koplaló! Csak minden harmadik hónapban eszik egyszer. No, rá szánom egy heti ebédemet, hogy ezt a hasznos titkot eltanuljam tőle.

Az új kocsmá.

Koplalagi csárda mellett
Bendő, Vendel ott delelget;
Énekelnek, kurjongatnak -
Hej, nagybusan vigadoznak!